

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. אלמנה וגרושה ויחלה
הוּא אֵת אֵלֶּה לֹא יִשֶׁר בְּאֵם
בְּחֵלֶהּ מַעֲמִימָה יִקַּח אִשָּׁה;
וְיִקְרָא כִּי
2. וְלֹא יִחַל וְיַעַר בַּעֲמִיבֵי
אֵינִי יְחִידָה; וְיִקְרָא כִּי טו
3. לֹא יִכַּל בַּעֲלָהּ הָרָאשׁוֹן
אִשְׁרָה שְׁלֹחָה לְטוֹב לְקַחְתָּהּ
4. לְרִחוּת לֹא לְאִשָּׁה אֲרִיזָה
הַמַּעֲמָה בִּי תוֹעֵבָה הִוא לְפָנֵי
הָאֵשׁ וְלֹא תַחֲסִיט אֵת הָאֲרִיזָה
אִשְׁרָה וְלֹא יִחַל בְּנֵת הָאֲרִיזָה
בְּחֵלֶה; וְיִבְרִיחַ כִּי ד
5. וְכֵן הָיָה בְּנֵשִׁים יִשְׂרָאֵל
יָדַע מִשְׁכּוֹב יָכָר הַחַיִּי לָכֵן:
בְּמִדְבָּר לֹא יִחַ
6. וְלֹאמֶנּוּ וְגִרְשָׁה לֹא יִקְרָא;
וְיִחַל בְּנֵשִׁים יִשְׂרָאֵל אֵת בְּחֻלָּתָהּ
מִדְּבַר יִשְׂרָאֵל אֵת וְהִלְאֶמְנָה
אִשְׁרָה תַּחֲלִיף אֲלֶמְנָה מִכְּחֵן
יִקְרָא; וְיִחַל מִדְּבַר

גליון הש"ס

גמ' קידש ולא בעל שאנינו
לוקה. עיין יצמות דף י ע"ב
תוס' ד"ה החולץ: שם במה
הצד מהאי דינא. עי' יצמות
דנ"ב ע"א מד"ה ואי לאו:
שם גיורת פחותה מבת ג'.
ע' סנהדרין ד' סח ע"ב
מד"ה קטן:

מוסף רע"י

הובא בסוף המסכת.

תום' ר"י חזקן

אלמנה וגורשה. בא על אשה
אלמנה שתי גורשה גורשה גורשה
שני שתי. משום אלמנה
ומשום גורשה. על זה, ודא
שני שמות דקתני הוא אלמנה
וגורשה, מידיו על אלמנה
לוקח משום לא יקח מאשה
לא, לחלל, וכן בגורשה. ודא
אחת. ס"ד לאו אחד והוא
לאו גורשה, וחלוצה דרבנן
הוא. שני שמות. משום לא
יקח ומשום לא יחלל. וחלוצה
דמרבנן. קושטיא אחת.
קדש לוקח. פ"רשי שבת כח
גדול או הדיוס בתן מן
הפסולות האמורות בתן. לא
יקח. דלא יקח משמע על
יקדש בעל. א"ב פ"א קדש
לוקח משום לא יחלל. קדש
ובעל לוקח". פ"רשי שתי
אחת משום לא יקח ואחת
משום לא יחלל. א"ב קדש
אפילו משום לא יקח. ומורה
א"ב. א"ב פ"רמחי' מלקות
אקדושי' שבת כ"ח כהנה כהנה

הוא דכל לאו באפי נפשיה הוא להיות לו לאשה, וכיון דקייחה ע"ג דבאיסור כהונה בעי תרתין בכל זה ר"ש אחר פירושו שפי משנשאת לאחר דבעל ולא קדש יוכל לשוב לקחתה כתיב. ודעת משום לא יחלל אלא כ"ג באלל

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושיין

וְזוֹנֵה מַשׁוּי לֵאמֹר לְלָקוֹת כֶּהֱן הָבֹא עֲלֵיהָ עוֹד מִשּׁוּם וְזוֹנֵה שְׁהָרִי נִבְעֵלָה וְנִבְעֵלֹת וְזוֹת מִתְּמָרָדוֹר: הַלֵּלָה לֹא מַשׁוּי לֵאמֹר וְאִין כֶּהֱן שְׁנֵי הָבֹא עֲלֵיהָ לְבִקּוּעָה מִשּׁוּם חֲלָלָה: הוֹר וְזוֹנֵה עוֹלָם: הוֹר אִלּוּ כֶּהֱן אַחֲרֵי עֲשֵׂאָה חֲלָלָה שְׁהָרִי אִסְקָרָה לֹא מִשּׁוּם וְזוֹנֵה שְׁהָרִי חֲלָלָה בְּהִנּוּהָ: כִּי בְּזִלְמָנָה כִּי וְהִ' לִלְכָּן הַדִּיּוֹת בְּגִרְשָׁה וְחֲלָלָה דִּהֵא מִיַּגְמֹר

גמירי מהדדי מה כאן זרעו מוליך אף
להלן זרעו חולין הלכן בכהן הדיוט נמי
איכא לא יחלל: לא יקח. משום קידושין
ובצינאה שלאחר קידושין הוא דקאמר
לוקה שמים: משום לא יחלל. מחלל
אותה: ויליקי נמי. משום חילול זרעו:
בשלא גמר ביאסו. דליכא חילול זרע
אבל היא נתחללה בהעראה כדמתן
ביצירות (דף ע"ג:) אחד המערה ואחד
הגומר קנה ולא חילק בין ציאה לציאה:
אלמנה וגרושה. צא על אלמנה שהיא
גרושה: משום שני שמום. משום
אלמנה ומשום גרושה: שני שמום על
זה נ"ו. ודאי שני שמום דקמתי גרושה
ואלמנה קאמר ומיהו על כל אחת לוקה
שמים משום לא יקח ומשום לא יחלל:
אלא על אחת. על שם גרושה הוא חייב
על כל חיוצא התלויים צא אבל על
חלוצה לא דלחצה ולא דאורייתא אלא
דרבנן קייש. כ"ג או כהן הדיוט
אחת מן הפסולות האמורות בענין:
לא יקח. קידושין משמע שהן הקונים
אותה: בעל לוקה. בעל אחר קידושין
לוקה שמים לא בעל אינו לוקה אפי'
אחת: ומודה אביי. אע"ג דמחייב
מלקות קידושין בציפור כהונה הכא
הוא דכל חד דאזדא לאו בציפור נפשיה ולא
מלה המבזבז וחד זאב בזה פירוש אבל
ישראל המחזיר גרושתו משנשאת לאחר
ונתארמלה או נתגרשה אע"ג דכתיב
לא יוכל לשבץ לקחתה דייקא ואזהרה

שכן יצירתו בעצמו
בתו פסולה מה לא
וחזר הדין לא ראי
אף אני אביא את ה
שבהן שכן יש בהם
אלא אימא מצרי ר
בקהל חלל יוכיח ו
שאינן ברוב קהל^{טו}
ובתו פסולה מה ל
גר נמי פוסל בביאת
יעקב ואמר גר^{טז} ת
שנים ויום אחד כ
פינחס היה עמהם ו
דרשו^{טז} אלמנה וגרוש
ישראל רבי יהודה ב
סבר מזרע ואפילו מ
בן יוחי סבר מי ש
זרעו אף בנו מחלל זרעו^{יז} יצירו עצירה. שנתעברה אמו בחיוב
ביאורו עצירה. באלמנה זו לפיכך בת הולדה מהן פסולה לכהונה
חלל יוכיח. שנשא ישראלית שאין יצירתו עצירה: שאין ברוב קהל
אף אינו אביא גר שאינו ברוב קהל. שבה מטפה פסולה: מצרי
עצירה ובתו פסולה דלא שיה היה ורחמנא אמר^{יח} דור שלישי
אינו ברוב קהל שבה מטפה פסולה: פוסל^{יט}ן ביציתן. את אשה מן הכהונה
כר^כ תאמר גר שאינו פוסל ביציתו: מהאי דינא. מה חלל שבה מטפה
מחלוקת בדבר. לר"י בת גר זכר פסולה ואפי' נשא ישראלית. לר' אליעזר
אפי' גר שנשא גיורת בתו כשרה ומיאו הורטה וליתנה בקדושה צע
בגיורתה דמיפוק לה מחלל זונה: והרי פינחס היה בנייהם. צין היואלאי
הקריזו רשע היינו מן האז לבפוקי גר בת זכר: מהאי זרע. אפי' זרע כר
בדקדוקו: מי שזרעו בתולים בישראל. שצמחו וגמרו בתוליה משבחה לזרע
וואילך אינו מחזירי אבל קודם שלש כל שעה הם מחזירי וצומחים וצאי^כם והכח

אלה תלה זה חזוה, בלא ישראל המחזיר גירושו משנשאת לאחר, כתיב אל יוכל לשבך לקחתה
 קדושיך, ליתית לו לאשה הינו ביהא, אלמא תלה חרומנ קדושיך בכיהא, ומודר רבא. אף
 יאה אתר קדושיך, ה"מ דלא לקי אקדושיך לחודיהו אבל אביאה בלא קדושיך לקי. ונמשך
 לאל אפילו אכון הדיוט אף, ושיניה מרומ. בין אביי בן ברב באיסור מחזיר גירושו
 ושאני חלק. דלא לקוחן אסור תורה. לכומר לב הביאה אל פרס לא אלא ע"ל לקוחן לאל
 ופ"י למפ"י בכתורה פ"יו (הובא) ושבילי ושבילי בכתורה פ"א ובקס"ב דאני לאל בעל
 מפייה שרע בכתורה ובזאת הבעיה חלי ופסלה לנהונה, ממנא כן הדיוט אלא בעל

מ"ז דרך ליקוחין אם
לשוב לקחתה כתיב
לפי דמהאי קרא דהויה מ
גרושתו והשתא הויה מפיו

לא משוי לה חזר
לה אמר רב יהודה
לוקה שנים אחת
משום ²לא יחלל
יחלל זרעו בשלא
א ⁶אלמנה וגרושה
מאי לאו שני שמות
על זה ושני שמות
סיפא גרושה וחלוצה
אחת ה"ק אינו חייב
שני שמות וחלוצה
אין לי אלא גרושה
ומר ואשה במדרבנן
אמר אביי קידש
ש לוקה משום לא
לא יחלל רבא ⁷אמר
אינו לוקה משום
יחלל מה טעם לא
ומודה אביי במחזיר
ולא בעל שאינו
לאשה אמר רחמנא

א בכחן גדול באלמנה
יו אמר רחמנא והר
בעל ולא קידש שא
ממר בת גר זכר כבת
לל זכר והדין גותן
מטפה פסולה אינו
כהן גדול באלמנה
זון גדול באלמנה שם
זכר כראי זה הצד הש
שאינו ברוב הקהל
צד עבירה לא תי
שון יוכיח מה למצו
ר הדין לא ראי זה
תו פסולה אף אני א
ד השוה שבהן שכן
ומייתי לה * במה ה
רבי שמעון בן יוחי
לכהונה שנאמר 'וכ
בנן תחיו לכם לעבדי
לא יקחו להם לזע
ר עד ראית כל זרע
ות זרע רבי יוסי סבר
דעו בתוליה בישראל

ר אצל עוזד כוכבים צוער
 סהרי יצירה בעצירה תאמר
 שחלוקין משאר קהל שזו
 ראשון שנשא מזרית ראשון
 אינן כצדו קהל. שזה יצירתו
 כדמניא לעיל בפרקין (נד)
 בשרה פוסל גר שזא מנפס
 אי איכא נד אחד ישראל מנש
 ור' שמעון אפי' גיורת ענמ
 למלחמת מדין שנאמר להם
 כהן מן האם גר שנשא ישר
 ישראל דהיינו כשנשית בה
 דריש לקרא בחולות מורע בית

אחת מהאסורות לוקה אף משום לא אלא לא יבא שלוקה עליה אם בא לוקה, כ"ג שנים כדלעיל והדיוט אבא רבא, וה"פ זה הלאו דלא יחלל אינו גרושה כאן וחללה זונה שהזכיר למע לפרש טעם האיסור שלא יחלל זרעו לוקה שהרי לא אסרה לו אלא בזאת *נראה מזה דהיה גורס בדברי רבא ק

יעשין עת.

ה' תורה. פי' דלא יוכל בעלה הראשון
ג' בקונט' וז"ג דרך הויה אסרה מורה
ק' לעיל דבעי ציאה להמחייב המחזיר
מינה שאין חייב במחזיר גרושתו אלא
א"כ קידש ושמה י"ל דנוכל לגרום דרך
הויה אסרה מורה לפי דלעיל דריש
ליה מלאכה דמשמע דריש לא אשומ
דהיינו ציאה והכא דריש מלהיות דמשמע
הויה סהן קידושין': ור"ב יהודה גר
נמי פוסק בביתא דמיטרי' דה במה הצד.
דחלל ומזרי ראשון וואס' לר' יוסי אמאי
מכשיר במתני' בת גר הוה לן למיפסל
במה דחלל שבהן דחלל ומזרי כמו רבי
יהודה וז"ל דקסבר רבי יוסי אין זו הגד
הסוה למילף מנייטרו פסול לבת
שהרי בת חלל אינה פסולה לקהל
ישראל ובת מזרי ראשון פסולה לבא
בקהל ולא שייך למימר הגד הסוה שבהן
שאינן ברוב הקהל ובתו פסולה כיון
שאינן פסול בזנות שוה ועוד דיוחק הוא
לומר ולפרש שאינן ברוב קהל היינו
שבאחד מהם יש קד עבירה ובאחרת
הוא פסול לבא בקהל דלין סברא
לומר כן דהא אינו שוין:

[במה הצד בהאי דינא. קשא לר"י דהא
לא שייך פסול ביאה גבי מזרי אלא
כשנשא בת ישראל דאי במזרית כבר היא
פסולה ואיכא למיפסקי מה להאד השוה שבהן
שכן יש בהן דא עבירה דלעיל כו']¹ ת"י
האי

ש'אם בעל ולא קידש שלוקה
הוא חילל יושניהם מודים
ו לוקה דרך ליקוחין אסרה
חלל: תניא רבי יהודה אומר
זה חלל שבא ממטפה כשרה
דין שבתו פסולה מה לחלל
יוכיח שאין יצירתו בעבירה
ביאתו בעבירה חלל יוכיח
ה שבתן שאינן ברוב הקהל
בתו פסולה מה לחצד השוה
א כהן גדול באלמנה יוכיח
ראשון שכן אינו ראוי לבא
כראי זה הצד השוה שבתן
א את הגר שאינו ברוב קהל
פוסלים כביאתם ורבי יהודה
ד מהאי דינא: ר' אליעזר בן
מר גיורת פחותה מבת שלש
הטף בנשים החיו לכם והלא
ולשפחות וכולן מקרא אחד
ש כי אם בתולות מזרע בית
מישראל רבי אליעזר בן יעקב
וי שנזרעו בישראל רבי שמעון
אמר ליה רב נחמן לרבא
האי

ת כוכבים אין עיבורו באיסור: שכן
גבר שנקא ישראלית שביאתו צהירה:
לירמו בעצירה חוה ביאתו בעצירה:
ה שאין ילדו בעצירה וכלל ביאתו
בעצירה חוה אינו ראוי לזנא זכור וגר
(צדקה) בן פנחס ויהוה אלהים אלהינו
סוטה ל"ב כ"ו: רש"א כ"ו: הרי ארבע
ומיהו גר וגזירתו כמו פסולה. ולר' יוסי
מכשיר ובלבד שלא תהא ראויה לביאה
מקרה הזה: כל דע. כלומר כל עיקר
לית: מי שגורעו בישראל שמהא הורמה
ש גמרו בתוליה לביאה שאם תבעל מכאן
רשאל בתולי' שלה יהו מזרע גידולי יהודי:
האי

לל, ואם קדש ובעל לוקה ששים, והה"נ למזמורת נגינה אחת מהן בלא קדושין. ורובא אמר קדש ובעל בין בלא בעל אינו לוקה לא כ"ג אלא הדיטות בלא בעל מעט קדש עליו לא מאכלמה שבח נתיחדו לו הלוי שהיה מהם בפרשת כהן הדיטות, לא ליחד להם לאו על הביאה להן על הליקות על לאו זה שאינו אלא פירושו טעם על פירשה וזה להזהירי שלא יחלל וגם בן טעם שחלול שובל ובעל לוקה ויז' פריש דקדוק ששים (ד"ו).**ככת'

עין משפט
נר מצוה

עו א מיי פייז מהל' אסרור
ביאה הלכה ד' סגמ לאון
קסג:
עד ב מיי שם הלכה א סגמ
שם טווער אה"ע ס' ו
סעיף א:
עג ב מיי שם הלכה ד ופטור'
הלכ' ב:
פ ד מיי פייז מהלסות
גירושין הלכה י' סגמ
לאון פג:
פג ה מיי פטור' מהל'
אסרור ביאה הל' ב
דסרור הלכה ג:
פג ו מיי פייז מהל' גירושין
הלכה י' סגמ לאון פג:
פג ז מיי פייז מהל' אסרור
ביאה הל' א סגמ לאון
קא טווער אה"ע סימן ו
סעיף ד:

מוסף תוספות

- א. כדמשמע בפ"ק דיבמות (יג:) ולעיל בסוף פרק האומר (סח.) מוס' טון. ב. ואע"ג דלגבי פסול בתו לא שייך למיפרך הכי היינו משום דמיייר במצרי ראשון שבעל מצרית ראשונה דאין ביאתו בעבירה ובלא עבירה הייא נפסלת. וכו' וי"ל וכו'. תר"פ.

ו' ר"י חזקן (המש)

כלאו קדושין אצ"ע שוה אסא
 כ'לוי ומזוזה ממנו ופסלה
 להינחנה אצל לוקה כי י
 בתנאה והזדורה, וכבש כ"ג
 בגרשה וחללה וזנוע ע"כ עין
 בידות אחד הוא, ע"כ שכן
 לשנונו. כי קראו מן החללה
 שכל נשוא שורש שילוקה
 משום לא יחלל מפרש ואומר
 כ"ג באלמנה. אמר בר ירודה
 אמר בר כ'לוי באלמנה כ"ד
 פ' אלמנה דוקא. ומותבי
 תלמודא וילקי נמי משום
 לא יחלל דורי, כלומר אמאי
 נקט אלמנה אפילו בגרשה
 מצי למימר לוקה שתיש משום
 לא יקח ומשום חלל דורי,
 ומשני אלא נקט אלמנה לר' **א**
 גרשה משום דמירי בשלא
 גמר ביאתו, אבל לעולם אם
 גמר ביאתו הרי חלל דורי
 גמר בגרשה ונשוא שתיש.
 ואותביה בר מהא מתני'
 דאלו קי חלוקין שדעת בר **א**
 דלא יחלל אינו לוקה אלא
 באלמנה שהיא כשרה
 ועתללה בגרשה וזה הלוי
 באלמנה. ואותביה רמזה דהו
 אלמנה ונשואה לוק משום
 שני מדרשות מאי לאו שני
 שמות ותו לא. כלומר אין
 הצטרפות לאיסורא לא כלשם
 שילוקה משום אלמנה כ

לוקה משום גרושה, אבן
 לעולם לא אלמנה לוקה
 שתיים ומשום גרושה אינו
 לוקה אלא אחת. ומשני לא
 שני שמות משום אלמנה ושני
 שמות משום גרושה ומכל
 וכל השוה אותן, ומותבי
 מנדרש^א וזהו תנאי דא
 אלא אחת, ומשני וכו', נמצא
 דעת רבא דהא דאמר רב
 ז"ל באלמנה לוקה שתיים
 באלמנה דוק אהי. ודעת
 ביטא הגמ' דאילו בגרושה
 הוא אם גמר ביהוה, ובתה הכי
 אתיא פלוגתא דאביי ורבא
 דשיבא כמיילת, ומגמר
 עמה פלוגתא אחתית. אמר
 אביי שרש לוקה, כלומר דוק
 אביי אלמנה או הדיית גרושה
 לוקה [משום] לא יקה, בעל
 אצ"פ לא יקר שרש משום
 א"ל חילק שרש לאצ"פ כששה
 לעיל לא יקר חילוק דוער רכתבי
 אלא לכל איסורי הנהגה, אבל
 אפילו כהן הדיית אם לא יקה
 לישראל אלא בתבי כהן קוזה
 אלא באלמנה או הדיית בגרושה
 אמר, כלומר זה טעם לכל דברי
 גלה עתה כביחור ואצ"פ שרש
 לוקה משום ביחור הורב. אבל
 וכו'. אבל מאלמנה אם אם עליה
 דוק לאסור קהקה, אלא אתי
 בגרושה פ"א לא תני.